

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 31Ek/1984/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119424716
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119424716.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom AK v Bratislave, Majernikova 3479/3A, proti povinnému: M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. Z. XXXX/X, XXX XX M. - L., o vymoženie 200 Eur s prísl., o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 31Ek/1984/2019 zo dňa 26.11.2019, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť oprávneného z a m i e t a .
- II. Súd oprávnenému nárok na náhradu trov konania v súvislosti s konaním o sťažnosti n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 07.11.2019 domáhal vykonania exekúcie voči povinnému na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 04187/16 zo dňa 24.11.2016, vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, 811 03 Bratislava, rozhodcom Mgr. Richardom Mošaťom, LL.M..

2/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 26.11.2019 rozhodnutie, ktorým zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie (výrok I.) a nepriznal mu náhradu trov exekučného konania (výrok II.). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučný súd je podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku oprávnený preskúmať súlad exekučného titulu s týmto zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, je vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 53 ods. 3 písm. f/ Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa osobitných predpisov a či rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu. Ak súd dospieje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, návrh na vykonanie exekúcie zamietne. Okrem zákonných ustanovení svoj názor oprel aj o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 6Cdo 105/2011 zo dňa 10.10.2012, sp. zn. 3Cdo 122/2011, sp. zn. 3Cdo 146/2011).

3/ Po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a predložených príloh (zmluva o úvere č. 903400074 zo dňa 02.06.2014 a rozhodcovská zmluva zo dňa 02.06.2014) dospel k záveru, že zmluva o úvere, ako aj rozhodcovská zmluva, obe uzavreté dňa 29.01.2014 medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom sú spotrebiteľskými zmluvami podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase podpísania zmluvy, keďže z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským

subjektom a že by pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu považoval zmluvný vzťah medzi nimi za spotrebiteľský a podrobil ho prieskumu z hľadísk podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (či jej obsahom nie je taká dohoda zmluvných strán, resp. zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa). Svoj prieskum zamerlal na posúdenie platnosti uzavretej rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej prebehlo spotrebiteľské rozhodcovské konanie.

4/ Predloženú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako neprijateľnú s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, a teda ako absolútne neplatnú, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. So spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná, pričom uvedené nie je spôsobilá zvrátiť ani skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorila súčasť Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ale bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy. Bola však uzavretá v ten istý deň ako zmluva o úvere, čo neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá a že svedčí o vôle povinného pristúpiť na túto osobitnú zmluvnú podmienku. Povahu formulárovej zmluvy totiž majú nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predtlačené znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Tomuto typu zmluvy nasvedčuje aj vyhotovenie rozhodcovskej zmluvy v danej veci, ktoré má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú zmluvu o úvere. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by oprávnený predložil povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takej podobe, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinný mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Z predloženého návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Rozhodcovská zmluva nebola aj napriek formulácii skutočne alternatívnou. Veriteľ podaním návrhu na začatie konania na rozhodcovský súd uskutočnil výber predpokladaný v čl. II bode 1 písm. a/ rozhodcovskej zmluvy. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania pred všeobecným súdom, musel sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, čím došlo k porušeniu Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým a nestranným súdom. Vyšší súdny úradník v rozhodnutí zdôraznil, že priamo v predtlačenej časti rozhodcovskej zmluvy je vopred určený konkrétny jediný rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený v rozhodcovskom konaní spory vyplývajúce z danej zmluvy rozhodnúť. Takouto formuláciou rozhodcovskej zmluvy bolo dlžníkovi - povinnému odňaté právo slobodnej voľby uplatnenia či bránenia svojho práva nielen medzi všeobecným súdom a rozhodcovským, no aj právo slobodného výberu konkrétneho rozhodcu či rozhodcovského súdu, ktorý by spor z danej spotrebiteľskej zmluvy podľa voľby spotrebiteľa rozhodol. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil ustanovenie rozhodcovskej zmluvy, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc za neprijateľné, a preto v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy za neplatné.

5/ Pokiaľ teda rozhodcovská zmluva bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom. Rozhodnutie potom nebolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a preto nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia. Na záver podotkol, že od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, že je platná. Potom neboli naplnené podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy podľa ustanovenia bodu 3 čl. II rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorého mal povinný právo od zmluvy jednostranne odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu, do 10 kalendárnych dní od jej doručenia. Uvedené tiež nič nemení na neprijateľnom charaktere rozhodcovskej zmluvy, keď v posudzovanom prípade bola spotrebiteľovi v konečnom dôsledku odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom vo všetkých prípadoch, v ktorých dodávateľ podá voči nemu žalobu na rozhodcovskom súde. Na základe uvedených skutočností návrh zamietol podľa § 53 ods. 3 písm. f/ bod 4 Exekučného poriadku.

6/ Proti rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorou navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto

pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II - predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv o úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z toho jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinný sa mal možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (t.j. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (Magál, M. - Kubina, P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách. Justičná revue, 2008, č. 4, s. 616 a nasl.). Povinný má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. V prípade, že sa účastníci rozhodcovského konania dohodnú na predložení svojho sporu na prerokovanie stálemu rozhodcovskému súdu v zásade platí, že sa podrobujú predpisom tohto súdu. Rovnaké postavenie účastníkov konania sa musí prejavovať v procesnom postupe súdu od podania žaloby až po vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý obom stranám umožní predkladať návrhy na vykonanie dôkazov, podanie vzájomnej žaloby, návrhy na doplnenie žaloby a najmä právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom druhej strany. Problémy pri ustanovení rozhodcov vznikajú, ak strany uzavreli len rozhodcovskú doložku, v ktorej riešili okruh majetkových sporov, ktoré sa budú podľa vzájomnej dohody rozhodovať v rozhodcovskom konaní a o otázke ustanovenia rozhodcov uzavreli žiadnu dohodu. Tomu chcel veriteľ predísť, a preto navrhol rozhodcu, s ktorým mohol a nemusel dlžník súhlasiť. V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. V takomto prípade potom podľa neho nedošlo k porušeniu zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní pri menovaní osoby rozhodcu, lebo druhá strana sa rozhodla slobodne o podpísaní doložky a mala možnosť vyjadriť nesúhlas s jej menovaním. Ak by mal predsa len odporca, v tomto konaní povinný pochybnosti o stanovenou rozhodcovi a domnieval sa, že ide o sudcu, ktorý rozhoduje zaujato a nespravodlivo, mohol podať námietku predpojatosti podľa § 9 ZoRK.

7/ Oprávnený odmietal akékoľvek argumenty o individuálnom nedojednaní rozhodcovskej zmluvy, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku. Z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je naviac logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom, ktorá skutočnosť zakladá prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Spotrebiteľ mal možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu naviac treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak oprávnený popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup

na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Platné a účinné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (aj keď ani táto zásadne rozhodcovské konanie nezakazuje) nielen *lex specialis*, ale aj *lex posterior*, a teda jednoznačne majú prednosť pri aplikácii. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov a zo súdnej judikatúry a odbornej literatúry (napr. Hulmák, M. - Tomančáková, B.: Rozhodcovské konanie ako vhodný prostriedok riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom. *Obchodnoprávna revue*, 2010, č. 6 a 7, s. 168 a nasl. a 189 a nasl.). Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2. marca 2011, sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci *Elisa Maria Mostaza Claro* proti *Centro Móvil Milenium SL*. v zmysle jeho bodov č. 36-39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodíť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o.i. aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 19Co 481/2010 publikovaného na www.profipravo.cz. Vo svojej sťažnosti poukázal aj na rozhodnutia niektorých všeobecných súdov SR (napr. rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 12Cb/114/2014-104 zo dňa 16.03.201, rozsudok Okresného súdu Svidník, č. k. 6C/176/2014-75, a pod.).

8/ Rozhodcovská zmluva ako dokument na samostatnom liste papiera môže, ale rovnako nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Následne preto, v prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (nakoľko sa jedná o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu). Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 02.06.2014 vyhlásil, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal oprávnený za to, že rozhodcovskou zmluvou bola platne založená právomoc rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania má povahu exekučného titulu (nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť).

9/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12/ Podľa § 53 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku súd preskúma návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy. Ak nie sú dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, súd do 15 dní od doručenia návrhu vydá poverenie na vykonanie exekúcie a upovedomí o tom oprávneného.

13/ Podľa § 53 ods. 3 písm. f/ bod 4 Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydané v spotrebiteľskom spore a rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

14/ Podľa § 53 ods. 4 prvá veta EP súd z dôvodov podľa odseku 3 návrh zamietne celkom alebo sčasti.

15/ Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

16/ Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17/ Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvne dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

18/ Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19/ Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20/ Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

21/ Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť sa oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

22/ Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

23/ Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

24/ Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

25/ Sťažnosť voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola podaná včas, no sudca ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, návrhu na vykonanie exekúcie, exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn. SRSAspA 04187/16 zo dňa 24.11.2016), pripojenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 903400074 zo dňa 02.06.2014, Rozhodcovskej zmluvy zo dňa 02.06.2014 a Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru (platné od 01.06.2014) dospel sudca k záveru, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Zároveň poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané oprávneným v sťažnosti sudca nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka dopĺňa nasledovné.

26/ Vyšší súdny úradník správne posúdil vzťah medzi oprávneným a povinným ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľského práva. Sťažnosť oprávneného možno považovať za zmätočnú v tom zmysle, že na jednej strane sám uvádza rozhodnutia a ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských (rozhodcovských) zmlúv a konania, no v jednej časti svojej sťažnosti (stredná časť pojednávajúca o mimosúdnom riešení sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru) zároveň popieral, že by sa v danom, prípade jednalo o spotrebiteľa a spotrebiteľský úver, pričom však bližšie nezdôvodnil, prečo povinného nemožno v tomto vzťahu považovať za spotrebiteľa. Sudca preto ohľadom

posúdenia právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným ako spotrebiteľského odkazuje na bod 14. odôvodnenia napadnutého uznesenia. Navyše ako spotrebiteľský ho posúdil aj samotný rozhodca v rozhodcovskom konaní, v ktorom bol vydaný rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 04187/16. Preto vzťah medzi oprávneným a povinným (ktorý bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere a rozhodcovskej zmluve označený menom, priezviskom, adresou trvalého bydliska a rodným číslom, bez akýchkoľvek ďalších identifikačných údajov, ktoré by ho označovali napr. za podnikateľa) treba bez pochybností považovať za spotrebiteľský.

27/ Rovnako správne postupoval, keď podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku ex offo preskúmaval návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy, vrátane exekučného titulu, spotrebiteľskej zmluvy a všetkých ďalších dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, súčasťou tohto prieskumu je zisťovanie, či bola zmluvnými stranami platne uzavretá rozhodcovská zmluva, či rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a či je vykonateľné. Prieskum rozhodcovskej zmluvy, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, zamerail vyšší súdny úradník na posúdenie najmä z hľadiska či nejde o zmluvné ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda či nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá by mala za následok absolútnu neplatnosť takého dojednania.

28/ Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZKR, má síce pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, a teda že súd je povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Na druhej strane však aj z konštantnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. 5 Cdo 16/2013 zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. 2 ECdo 106/2013 zo dňa 30. 01. 2014 a sp. zn. 8 ECdo 3/2013 zo dňa 27. 11. 2013) vyplýva, že súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadisk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej. V nadväznosti na uvedené je potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. 01. 1997 sp. zn. 3 Cdo 164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2011 z 09. 02. 2012). Nemožno prisvedčiť tvrdeniu, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu nevyplýva oprávnenie rozhodcovskú doložku posúdiť z hľadiska jej platnosti; je plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý skúma, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nie je posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeruje k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si týmto ani neosvojuje postavenie odvolacieho súdu /porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 ECdo 50/2014 zo dňa 25. 03. 2014/. Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 (publikovanom pod R 46/2012) vyslovil právny názor, že pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (viď napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 ECdo 3/2013 zo dňa 27. 11. 2013). Len platná rozhodcovská doložka môže totiž založiť právomoc na konanie rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (porovnaj R 46/2012). Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Podľa názoru súdu sú uvedené závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzhľadom na príbuznosť právnej úpravy plne použiteľné aj po novele Exekučného poriadku účinnej od 01. 04. 2017.

29/ Oprávnený v sťažnosti poukazoval na to, že predmetom rozhodcovského konania môže byť spor so spotrebiteľským charakterom a uvedená skutočnosť vyplýva aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Sudca na margo uvedeného uvádza, že vyšší súdny úradník nezamietol návrh na vykonanie exekúcie z dôvodu, že by predmetom rozhodcovského konania nemohol byť spor so spotrebiteľským charakterom. Spotrebiteľský spor možno samozrejme rozhodnúť aj pred rozhodcovským súdom podľa zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (teda osobitnom rozhodcovskom konaní), resp. pred účinnosťou uvedeného zákona mohol byť prejednaný aj v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V dôvodovej správe k zákonu o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa uvádza, že dôvodom prijatia novej právnej úpravy je „nelichotivý stav“ a expandovanie výskytu činnosti rozhodcovských súdov v spotrebiteľských veciach. Ďalším dôvodom bola implementácia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/11/EÚ o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov (ktorá vychádza z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách platných pre orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov). K tomu však treba uviesť, že predmetná smernica nepožaduje zavedenie rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach. Jej skutočnou implementáciou je zákon č. 391/2015 Z.z. o alternatívnom riešení spotrebiteľských sporov, ktoré je v zmysle § 22 bezodplatné (príp. oprávnená právnická osoba môže od spotrebiteľa požadovať poplatok za začatie alternatívneho riešenia sporu v sume nepresahujúcej sumu päť eur vrátane DPH) a jeho účelom je dosiahnutie zmierlivého vyriešenia sporu, čo možno považovať za značne odlišný charakter takého konania v porovnaní s rozhodcovským konaním.

30/ Oprávnený ďalej ako dôvod, pre ktorý by malo byť uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušené uvádzal, že s povinným uzavrel tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá umožňovala zmluvným stranám prejednať spor pred rozhodcovským alebo všeobecným súdom a táto rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere.

31/ Občiansky zákonník v ustanovení § 53 vymedzuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a rozlišuje, či boli individuálne dojednané alebo nie. Pre posúdenie skutočnosti, či boli individuálne dojednané je podstatné, či spotrebiteľ (povinný) mal možnosť oboznámiť sa s nimi pred uzavretím zmluvy a či mal možnosť ich ovplyvniť. Sudca preskúmaním rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi oprávneným (ako dodávateľom) a povinným (ako spotrebiteľom) zistil, že táto (rovnako ako aj zmluva o spotrebiteľskom úvere) bola vopred pripravená na predtlačenom formulári, keď pri jej uzatváraní sa do nej vpisovali len údaje týkajúce sa identifikácie spotrebiteľa (meno a priezvisko, bydlisko a rodné číslo), čísla zmluvy o úvere (spolu s dátumom jej uzavretia) a dátumu uzavretia rozhodcovskej zmluvy, vrátane podpisov zmluvných strán. V čl. I bod 1 je jednoznačne vopred uvedený ako jediný rozhodcovský súd, ktorý by mal rozhodovať prípadné spory medzi zmluvnými stranami, Stály rozhodcovský súd so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761.

32/ Napriek tomu, že rozhodcovská zmluva formálne pripúšťa rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, vo väčšine prípadov sa žalobcom stáva veriteľ, ktorý si už sám vopred vybral konkrétny rozhodcovský súd, čím si prispôbil rozhodcovskú doložku vo svoj prospech. Predtlačené ustanovenie zmluvy, že povinný bol poučený o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy (že rozhodcovské konanie je podobné konaniu na všeobecnom súde, Stály rozhodcovský súd je obdoba všeobecného súdu a rozhodca je obdoba sudcu všeobecného súdu), za situácie, keď je rozhodcovská zmluva uzatváraná v rovnaký deň spolu s úverovou zmluvou, nemožno považovať za dostatočné preukázanie kvalifikovaného vysvetlenia vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Už len samotná skutočnosť, že oprávnený uzavrel s povinným rozhodcovskú zmluvu, evokuje jeho úmysel vyhnúť sa konaniu pred všeobecným súdom, nakoľko si je vedomý tej skutočnosti, že v rozhodcovskom konaní bude mať lepšie štartovacie podmienky v prípadnom spore ako povinný (sídlo rozhodcovského súdu sa nachádza v sídle oprávneného, oprávnený má „bohaté“ skúsenosti s konaním pred rozhodcovským súdom). Pritom, ak by sa konanie začalo pred všeobecným súdom SR, oprávnený (dodávateľ) nemá možnosť žalovať spotrebiteľov vždy pred tým istým súdom (z dôvodu ustanovení CSP o príslušnosti súdov). Výber všeobecného súdu zo strany dodávateľa tak možno považovať za iluzórny (vzhľadom na to, že jeho výber smeruje vždy k tomu istému rozhodcovskému súdu). Ďalej je potrebné uviesť, že ak jedna zo strán podá žalobu na rozhodcovský súd (žalobca), druhá strana (žalovaný) sa už nemôže domáhať svojich práv na všeobecnom súde. Argument o tzv. nevýhradnej rozhodcovskej zmluve už súdy vo viacerých svojich rozhodnutiach označili za nepresvedčivý, keď poukázali na to, že možnosť

iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať skôr za akademickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, predpokladajúca prvotné prejednanie a tiež rozhodnutie sporu rozhodcom), predovšetkým však treba mať za to, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, že spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu vykonaného zmluvným partnerom spotrebiteľa. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č.k. 10CoE/326/2010-36 z 09.08.2011, obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 6.08.2015, sp. zn. 10CoE/442/2014). Pokiaľ aj rozhodcovská zmluva zakladá pre žalobcu právo výberu súdu (rozhodcovského alebo všeobecného) a predmetná rozhodcovská zmluva umožňuje, aby sa dlžník v spore s veriteľom obrátil aj na všeobecný súd, nemožno opomenúť, že jeho právo je dané iba do doby, kým nepodá veriteľ návrh na prejednanie sporu na rozhodcovský súd. Voľba súdu sa tak pre spotrebiteľa stáva iluzórnou, pretože v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, ktorý rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi iniciuje. Nakoľko predmetná rozhodcovská doložka znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, pokiaľ ho dodávateľ vyvolá ako prvý, je tak založená nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/357/2016 z 23.02.2017).

33/ Z predloženej rozhodcovskej zmluvy je tak zrejmé, že povinný nemal nijakú možnosť vpisovať do zmluvy svoje prípadné pripomienky alebo si napr. vybrať iný rozhodcovský súd. Pri takto koncipovanej zmluve, ktorá bola vopred pripravená oprávneným pre veľký počet spotrebiteľov, nemožno poprieť jej formulárový charakter a považovať ju za individuálne dojednanú. Podstatou a hlavnou črtou formulárových spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že pri uzatváraní zmluvného vzťahu sa nemenia, sú všeobecné a záujemca o službu tieto podmienky prijme alebo ich odmietne a zmluva nevznikne. Predovšetkým v tom spočíva faktická nerovnosť zmluvných strán. Je zrejmé, že spotrebiteľ je tak čo do vyjednávacej pozície, ako aj čo do informovanosti v nevýhodnom postavení oproti dodávateľovi. V danom prípade nebolo možné nemožno poprieť charakter formulárovosti rozhodcovskej zmluvy, ak dohoda o možnosti riešiť spory pred konkrétnym rozhodcovským súdom už bola vopred strojom (resp. elektronickými prostriedkami) uvedená v tlačive pred jej podpisom. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná, ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Podľa názoru sudcu bolo povinnému ako spotrebiteľovi týmto postupom odňaté jeho právo brániť sa a podať žalobu, prípadne akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky).

34/ Formulárový charakter rozhodcovskej zmluvy nepreukazuje, že by si jej uzavretie v uvedenom znení vymienil spotrebiteľ. Dôkazné bremeno o tom, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi individuálne dojednaná zaťažovalo oprávneného. Tento však žiadnym spôsobom nepreukázal individuálny charakter rozhodcovskej zmluvy. Jeho tvrdenia v sťažnosti a ani skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá osobitne, na samostatnom liste papiera, neboli spôsobilé zvrátiť zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Ak rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, potom takáto zmluva, hoci uzavretá na samostatnej listine, mala bezprostredný súvis so zmluvou o úvere a mohla ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. K tomu zároveň treba uviesť, že obe zmluvy boli podpísané predtým ako povinný obdržal finančné prostriedky.

35/ Pokiaľ je neprijateľná zmluvná podmienka spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, podľa ustanovenia § 53 ods. 5 OZ sa považuje za absolútne neplatnú. Zároveň tým vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu.

36/ Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami. Práve preto, že rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale súkromnoprávny orgán, platia pre nich určité pravidlá. Ich právomoc nie je daná len ustanoveniami zákona, právomoc je odvodená od rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Len tak môže byť právomoc súkromnoprávneho orgánu daná. Exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 135/2012 z 5.12.2012). Treba dodať, že exekučný súd pri skúmaní rozhodcovskej zmluvy neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu a jeho postup nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. V rámci exekučného konania bol súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (rozhodnutie, sp. zn. IV. ÚS 78/2011). Ak exekučný súd zistí, že rozhodnutie vydal orgán, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o otázke týkajúcej sa rozhodnutia, návrh na vykonanie exekúcie zamietne. V prejednávanej veci súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zistil, že exekúcia nemôže byť nariadená, nakoľko sa jej vykonanie navrhuje na základe nespôsobilého exekučného titulu. Predložený rozhodcovský rozsudok, sp. zn. SRSAspA 04187/16 zo dňa 24.11.2016, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, 811 03 Bratislava, rozhodcom Mgr. Richardom Mošaťom, LL.M., nepredstavuje vykonateľný exekučný titul v zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, pretože bol vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc vec prejednať a rozhodnúť. Preto museli byť návrh na vykonanie exekúcie a následne aj sťažnosť (proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie) zamietnuté podľa § 53 ods. 3 písm. f/ bod 4 Exekučného poriadku.

37/ Pokiaľ oprávnený poukazoval na rozhodnutia Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016 a ďalšie, sudca poukazuje aj na ním vyššie uvádzané rozhodnutia, v ktorých je vyjadrený opačný právny názor (ale aj mnohé iné rozhodnutia, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3CoE/18/2014 zo dňa 05.03.2014, sp. zn. 2CoE/178/2015 zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 5CoE37/2016 zo dňa 15.03.2016, atď). Preto nemožno mať za to, že by sudca rozhodoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou.

38/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP zamietol sťažnosť oprávneného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č.k. 31Ek/1984/2019 zo dňa 26.11.2019.

39/ Oprávnený sa zároveň domáhal, aby mu súd priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov „odvolacieho“ konania, pričom výšku náhrady trov nevyčíslil. V zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku je oprávnený do vydania poverenia na vykonanie exekúcie jediným účastníkom konania. O trovách konania v súvislosti s podaným návrhom rozhodol vyšší súdny úradník vo výroku II. uznesenia sp. zn. 31Ek/1984/2019 zo dňa 26.11.2019, tak, že mu nárok na náhradu trov exekučného nepriznal. Sudca výrok uznesenia vyššieho súdneho úradníka o trovách exekučného konania nezmenil ani nezrušil, nakoľko sťažnosť považoval za nedôvodnú aj voči výroku II. rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom. O trovách, ktoré si oprávnený uplatnil v konaní o sťažnosti rozhodol tak, že ich oprávnenému nepriznal (výrok II. tohto uznesenia), nakoľko sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** j e prípustné odvolanie.